

ἀντίγραφο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀντίγραφον.

Τὸ ἀπὸ πρωτοτύπου ἢ ἀρχετύπου ἐγγράφου, ἐπιστολῆς κττ. ἀντιγραφέν: Κάμνει ἀντίγραφα ἔς τὸ συμβολαιογραφεῖο ἔς τὸ πρωτοδικεῖο κττ.

ἀντιγράφω λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἀντιγράφω.

Μεταφέρω τὰ γεγραμμένα ἀπὸ πρωτοτύπου ἢ ἀρχετύπου ἐγγράφου, ἐπιστολῆς κττ.: Ὁ χειρότερος μαθητὴς τῆς τάξης εἶναι, ὅλο ἀντιγράφει. Ἀντιγραμμένα τὰ ἔχει ἀπὸ τὸ δικό μου τετράδιο.

ἀντιγυρίζω ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 5.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. γυρίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Γυρίζω τι ὀπίσω, ἀνταποδίδω, ἀντεπιστρέφω: Τί κακὸ σοῦ ἔκαμε ὁ γιός σου; σὲ παράκουσε; λόγο σοῦ ἀντιγύρισε ποτε;

ἀντίγωνας ὁ, ἀμάρτ. ἀδίγοννας Λέσβ. ἀγίγοννας Λέσβ.

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀντιγώνι.

Ἡ ἐξέχουσα γωνία οἰκοδομήματος: Δώτ' ἑνὶ γλυντῶν καὶ πέταξέ τον ἔς τὸν ἀγίγοννα.

ἀντιγώνι τό, Σίφν. Ἰκαρ. ἀδ' γών' Λέσβ. Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. γωνία.

1) Ὁ παρὰ τὸν γωνιαῖον λίθον ἐν συνεχείᾳ τῆς στενῆς αὐτοῦ πλευρᾶς τοποθετούμενος ἐκλεκτὸς λίθος Ἰκαρ. Λέσβ. Σάμ.: Παροιμ. φρ. Ἡ καλὴ πέτρα, ἂν δὲ βῇ καδούρ', θὰ δὴ βάλ' ἂν ἀδ' γών' (οἱ χρηστοὶ πάντοτε διακρίνονται) Σάμ. 2) Ἀκρογωνιαίος λίθος Σίφν. 3) Μεταφ. ἡ γωνία τοῦ ἄρτου, ἀκρωβελία Σάμ.: Βαστοῦσ' ἔν' ἀδιγών' ἱρουμί.

ἀντιγωνιάζω ἀμάρτ. ἄντιωνιάζω Ρόδ. ἄντιωνιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντιγώνι.

Στηρίζομαι πού, ἐπακκουμπῶ: Ἐντιώνισα ἔς τὸν τοῖχο. Συνών. ἀκκουμπῶ Α 1.

ἀντιδαύλι τό, Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. δαυλί.

Καυσόξυλον εὐμέγεθες, τὸ μεγαλύτερον τῆς ἐστίας, διὰ τοῦ ὁποίου διατηρεῖται ἡ πυρὰ σχεδὸν ἄσβεστος καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ἔναυσμα διὰ τὴν ἐπομένην.

ἀντιδείχνω ἀμάρτ. ἀδιδείχνω Κύθν. ἀντιδείχτω Σίφν. ἀδιθεῖχτω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀδιθεῖχτω Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. δείχνω.

Ὑποδεικνύω διὰ σημείου ἢ ὀνείρου, ἐπὶ ἀγίων, ὧν ἐπικαλεῖται τις τὴν χάριν ἔνθ' ἄν.: Μοῦ τὸ ἀδιθεῖξενε ὁ αἰς-Δημήτρις νὰ πιάσω τὸν κλέφτη Γαλανᾶδ. Ἡ χάρις τοῦ ἄγιου τ' ἀντίδειξε (διὰ τριγμοῦ τῆς εἰκόνης ἢ ἐφιδρώσεως) Σίφν. Ἡ Παναγὰ τῶν ἀδιθεῖξενε νὰ πάνε νὰ χτίσουνε τὸ σπῆτι τῇ τσεῖ πού τὴ βρήκανε Κύθν.

ἀντιδέντρι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. δέντρι.

Παράσιτον φυόμενον ἐπὶ τῶν ἐλαιοδένδρων καὶ ἔχον φύλλωμα παρμεφερὲς πρὸς τὸ τῆς δρυός. Συνών. ἀντί-κλαρο, ἰξός.

ἀντιδέσιμο τό, ἀμάρτ. ἀδιδέσιμο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. δέσιμο.

Ἀντίρροπος μαγικὴ πρᾶξις ἢ πρὸς λύσιν ἄλλης μαγικῆς πράξεως γινομένη, λύσις μαγικοῦ δεσίματος, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ καθίσταται ἱκανὸς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν συζυγικῶν καθηκόντων: Τοῦ ἔκαμε ἀντιδέσιμο καὶ ἡ ὑγεία του πάει καλά.

ἀντιδέτης ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. δέτης.

Φράκτης: Αἰνιγμ.

Ἀντίπερα τοῦ ποταμοῦ | ἔδει δέτην τῇ ἀντιδέτην κότῳινον τῶν μαλλουρέτην, | ὡς τῶν τὰ παιδιὰ του βέρα, οὐλα κότῳινα φοροῦν (ρωδάκινον καὶ ροδοδάφνη).

ἀντίδι τό, κοιν. ἀντίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐντύβιον < ἐντυβον καὶ ἔντυβον, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *intubus*. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 425 κέξ.

Εἶδος κичωρίου (*cichorium endivia*) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), ἐδώδιμον λαχανικὸν μὲ φύλλα οὐλα. Συνών. σγουρο ραδίκι, πικρομάρονολο.

ἀντιδιαβάζω ἀμάρτ. ἀντιδᾶβάζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. διαβάζω.

Διαβιβάζω τινὰ ἀντικρύ, ἀπέναντι.

ἀντιδιαβαίνω Α' Εφταλ. Μαζώχτρ. 51—ΧΧρηστοβασ. Δηγ. στάνης 105 — Λεξ. Δημητρ. ἀντιδᾶβαίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀντιδᾶαίνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντιδιαβαίνω = διαβαίνω ἐναντίον τοῦ διαβάντος.

1) Ἐπιστρέφω διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, δι' ἧς ἦλθον, βαδίζω τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀντιθέτως Πόντ. (Κερασ.) Διὰ τὴν σημ. πβ. Ξενοφ. Ἀγῆσ. 1, 8 «ἐπειδὴ ὁ Πέρσης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτὸν [Ἀγησίλαος ἐπεθύμησε]». 2) Ἐπαναλαμβάνω τὴν διάβασιν, διαβαίνω ἐκ νέου, βαδίζω καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδὸν Πόντ. (Σάντ.) — Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Διάβαινε καὶ ἀντιδᾶβαινε γιὰ τῆς μηλεᾶς τὰ μῆλα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ξαναδιαβαίνω, ξαναπερνῶ.

2) Διαβαίνω, διέρχομαι ἀπέναντί τινος Α' Εφταλ. ἔνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν.: Καθὼς εἶδαν τὴν Ἀσήμε καὶ ἀντιδᾶβαινε Α' Εφταλ. Κοίταξε ἄγρια τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀντιδᾶβαιναν ΧΧρηστοβασ.

ἀντιδιάβασμα τό, ἀμάρτ. ἀντιδᾶβασμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιδιαβαίνω.

Ἡ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν βάδισις, πορεία.

ἀντιδιαγερμός ὁ, ἀμάρτ. ἀδιγαγερμός Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. διαγερμός.

Ἐπιστροφή, ἐπάνοδος: Ὁ τὸν ἀδιγαγερμὸ ἀπὸ τὸ ἀδέλι ἀπάδησα τὸν δεῖνα Κρήτ. Συνών. διαγερμός.

ἀντιδιαγέρνω ἀμάρτ. ἀδιγαγέρνω Κρήτ. ἀδιγαγέρνω Κρήτ. (Μύρθ.) ἀδιγαγέρνω Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. διαγέρνω.

1) Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, γυρίζω ὀπίσω ἔνθ' ἄν.: Ἀδιγαγέρνω νὰ σὲ χαιρετίσω (νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω). Ἀδιγᾶειρα καὶ δὲ ἂ μοῦ πάη σὲ καλὸ (καὶ δὲ θὰ μοῦ βγῇ σὲ καλὸ) Ἀδιγᾶειρες, μωρὲ θεοκατάρτατε! Ἀδιγᾶειρε νὰ πάρη τὸ τουφέκι τον. Ἐπεσε ἡ πέτρα καὶ ἀδιγᾶγείρε καὶ τὸν ἐσκότωσε. || Ἄσμ.

Ἀδιγᾶερν' ὁ βασιλεῆς ἔς τὸ θρόνον του νὰ κάτση, τοῦ Ρούσου γραμμα ἔστειλεν εὐτὺς μ' ἔναν Ἀράπη.

2) Ἐπαναλαμβάνω ἐργασίαν τινά, οἷον τὸ πότισμα ἐν τῷ κήπῳ Κρήτ. (Μύρθ.) 3) Μετβ. στέλλω ὀπίσω Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἀδιγαγέρν' ἡ θάλασσα ἀγέρα μυρωδάτο.

ἀντιδικιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀδιδικιὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀντιδικία.

1) Ἐχθρα, ἐναντιότης, δυσμένεια: Αὐτοὶ εἶχαν ἀντιδικιὰ

καὶ πιαστήκαν. β) Ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ δυσμένεια: Ἀντιδικὰ νὰ τῶσθῃ! (ἀρά). Ἰδ. ἀντίδικος. 2) Δυστροπία, κακεντρέχεια, μοχθηρία: Δὲ δὸν ἀφίνει ἡ ἀδιδικία νὰ κάμῃ καλό. Θὰ τὸ φάῃ ἡ ἀντιδικία του (ἐπὶ παιδίου συνεχῶς κλαίοντος καὶ δυστροποῦντος).

ἀντίδικος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀδιδίκος Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. (Σέλιν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τήν. ἀντίκος Χίος

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίδικος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀντίπαλος ἐν δικαστηρίῳ λόγ. κοιν. β) Καθόλου, ἀντίπαλος, ἐχθρὸς Ἄνδρ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. (Σέλιν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. Χίος: Ὁ ἀντίδικός του εἶμαι βῶ Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ. Δ. (Πέτρ. ἐπιστ. 1, 5, 8) «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν καταπιεῖν». Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) 130.

2) Τιμωρὸς, ἐκδικητὴς Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Ἀδίδικο νὰ ᾄδω τὸ Θεό! (ἀρά λεγομένη ὡς ἀπόδοσις ἐν ὑποθετικῷ λόγῳ, οἶον: ἂν κάμω τέτοιο πρᾶμα, ἂν πῶ ψέματα κττ., νὰ ᾄδω κτλ.) Ἄνδρ. Θήρ. Νά ᾄδω τὸ Θεό γι' ἀντίδικό! Ἡπ. Νά ᾄδω ἀδίδικο τὴν Παναγία! Κύθν. Ἀντίδικό νὰ ᾄδω τὸ Χριστό! Κρήν. Ἀδίδικο νὰ ᾄδω τὴ χάρι του! Κύθηρ. || Ἄσμ.

Τὸ μαχαираκιν τοῦ βγαλε, βαρὺν ὄρκο τοῦ κάνει, ἐτοῦτο νὰ ᾄδω ἀδίδικο καὶ ἄ θέλω τὸ κακό σου

Ἀπύρανθ. Συνών. ἀντιβάτης 7. β) Οὐς, διάβολος ἀγν. τόπ.: Φρ. Ἀνάθεμά σε, ἀντίδικε! 3) Δύσκολος, μοχθηρὸς, κακεντρέχης, δυσπειθὴς Κρήτ. (Ρέθυμν. Σέλιν. κ. ἀ.): Τὸ παιδί μου εἶναι ἀδίδικο Κρήτ. Ἀδιδικώτερό δὸν ἀνθρώπο δὲν εἶδα Σέλιν. 4) Ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ ἐναντιούμενος, ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τι Τήν.: Εἶναι ἀδίδικο τ' ἀγόνισμα μου, γιατί τ' ἔβουνε τὰ μελίσσια (δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν μελισσοκομίαν οἱ ἐγγονοί μου, διότι τάχα κεντρίζουν αἱ μέλισσαι).

Β) Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. 1) Πρᾶγμα κακὸν Ζάκ.: Φρ. Τό ᾄδω ἀντίδικό (τὸ θεωρῶ κακόν, ἐπιβλαβές. Συνών. φρ. τὸ ᾄδω σὲ κακὸ). Δῶσέ μου λίγο ἀλάτι.—Ὁχι, τό ᾄδω ἀντίδικό νὰ δίνω πρᾶμα τὸ βράδυ. 2) Ἐκδίκησις Ἄνδρ.: Ἡβγαλες τ' ἀδιδικό σου. 3) Ἐπὶ φαρμάκου, τὸ ἐνδεικνυόμενον κατὰ τινος νόσου, τὸ ἀντίδοτον Ἄνδρ. Κύθν. Ρόδ. Χίος: Αὐτὸ τὸ γιαιτρικόν εἶναι τὸ ἀντίκόν της (τῆς νόσου δηλ.) Χίος Τό ᾄδω ἀδίδικο (τὸ μεταχειρίζομαι ὡς ἀντίδοτον) Κύθν.

4) Ἐπὶ ἐδεσμάτων κττ., τὸ κατ' ἐξοχὴν ἄρτυμα, ἡδυσμα πρὸς ἀρτίαν παρασκευὴν Ἄνδρ. Χίος: Τ' ἀντίδικό τ' ἀχταποδιοῦ εἶναι τὸ κρασί (τὸ κρασί δαμάζει καὶ καθιστᾷ μαλακώτερον καὶ εὐπεπτότερον τὸ χταπόδι, ἐντεῦθεν δὲ ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ οἰονεῖ ἀντιπάλου ἢ σημ. τοῦ ἐδέσματος) Χίος Τοῦ λείπει τὸ ἀδιδικό του Ἄνδρ. Δὲ δοῦ βγαλε τ' ἀδιδικά του, ὅσα ἔπρεπε αὐτόθ.

ἀντιδικωσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀδιδικωσύνη Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀντίδικος.

Δυστροπία, ἰσχυρογνωμοσύνη.

ἀντιδίνω ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξίδ. 193.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. δίνω.

Ἀνακλῶ, ἀντανεκλῶ: Ποίημα.

Ἦ τὰ ψηλὰ μισοφέγγαρο λάμπει
κ' ἔχει γῦρο ἓνα κόκκινο φῶς,
ποῦ ἀντιδίνουν τῆς μάχης οἱ κάμποι
μ' ὅσο μάκρο τοῦ ἀπλώνονται ὁμπρός.

ἀντιδομάρονλο τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀδιδομάρονλο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀντίδι καὶ μαρούλι.

Εἶδος θρίδακος τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) μὲ φύλλα οὐλώδη ὡς ἀντίδι. Συνών. σγοροῦ μαρούλι.

ἀντιδόνημα τό, ἀμάρτ. ἀντιδόνεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Ἀδιδόνισμα Σύμ. ἀντιόνισμα Κάρπ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιδονῶ.

1) Βόμβος, ἦχος, οἶον ὁ ἐκ τῆς κρούσεως ἡχηροῦ τινος παραγόμενος Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σύμ.: Κάμνει ἓνα Ἀδιδόνισμα ἢ καβάνια μας ποῦ ᾄδονται ἔς τὸν Νιδορειὸ Σύμ. β) Ὁ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς φορᾶς λίθου κττ. συριγμὸς ἢ βόμβος Ρόδ. 2) Μεταφ. ἡ σκέψις εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται τις πρὸς ἀπάντησιν εἰς αἰνιγματώδη ἐρώτησιν Κάρπ.: Αὐτὸς εἶναι σὲ ἀντιόνισμα γιὰ νὰ βρῇ τὰ ὀνόματα (δηλ. ἐρωτηθεὶς εἰς ποίας οἰκογενείας ὑπάρχουν τὰ δεῖνα ὀνόματα). Συνών. ἀντιδονημός.

ἀντιδονημός ὁ, ἀμάρτ. Ἀντιδονισμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιδονῶ.

Ἀντιδόνημα 1 β, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἐννεὰ χρονῶν παιδὶν ἤμουν κ' ἔμαθα τὸ ψαλτήρι,
τῆς λυγερῆς τὰ καρδιακά καὶ τῶν θεριῶν τοῖς γλῶσσος...
τῆς πέτρας τὸν Ἀντιδονισμόν καὶ τῶν νυχτῶν τοῖς ὥρες
(δηλ. τὴν ἱκανότητα τῆς ριπῆς λίθου μετὰ βόμβου).

ἀντιδονῶ Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) Ρόδ. Τήλ. Ἀντιδονῶ Ρόδ. Τήλ. Ἀντιδονῶ Σύμ. ἀντιονῶ Κάρπ. Ἀντιονῶ Κῶς Ρόδ. ἀντιονεῖω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Ἀντιονεῖω Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Ἀντιονεῖω Στερελλ. (Ζίλιστ.) Ἀντιονεῖω Πόντ. (Σαράχ.) Ἀντιονεῖω Νίσυρ. Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀντιδονῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ. ἀποδίδω, ἐπαναλαμβάνω τὸν ἦχον, ἀντηγῶ Κάλυμν. Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Σαράχ. Χαλδ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ.: Τὰ ὄρη ἀντιδονοῦσαν Κύπρ. Ἐρριξε μὴν φωνὴν κ' ἐντιόνησεν ὁ τόπος Ρόδ. Ἐσφουρεν τὸ μαρτέν κ' ἐντιδόνεσεν ὁ κόσμος (μαρτέν = μαρτίνι) Ἀργυρόπ. Ἀσ' σὴν λαλία σ' ἐντιδόνεσεν τ' ὄρμάν (ἀπὸ τὴν φωνὴν σου ἀντήχησε τὸ δάσος) αὐτόθ. Ἀντιονεῖω τὰ βουνὰ Κάλυμν. Ἀντιονεῖω δὲ βουνὰ Σύμ. || Ἄσμ.

Ὅντας ἀναστενάζω γῶ, κ' ἡ γῆς ἀντιδονᾷται
καὶ τὰ βουνὰ ραῖζονται καὶ ὁ κόσμος μὲ λυπᾶται
Τήλ.

Ἀουρος μὲ τὸν ἔρωτα ὑπάει ἔς τὸ κυνήγι
καὶ τὰ σκυλλιά του πιλαλοῦ καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη
Ἐλυμπ.

Κι ὁ πολλολόος ἔς τὴν ὄξυν στέκει ἀκκουμισμένος,
σφυρολοῦ καὶ ἀντιονεῖω τοῦ λόγγου τὰ ἰστράδια
(ἰστράδι = διστράδι = διστράτι) αὐτόθ.

Ἀντιλαλοῦσι τὰ οὐνὰ καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη

Κάρπ. Ἡ σημασία καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 863 (ἐκδ. Ellissen) «καὶ ἀπὸ συχνοφιλήματα καὶ ἀπὸ τὰς περιπλοκάς των | τὰ δένδρα τὰ ἀναίσθητα καὶ αὐτὰ ἀντιδονοῦσαν». Συνών. ἀντιβρογγῶ, ἀντιβροῖζω, ἀντιβρονονῶ 2, ἀντιλαλῶ, βρονοῖζω. 2) Ἐκπέμπω ἦχον, ἡγῶ Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Νίσυρ. Πόντ. (Ὁφ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ζίλιστ.) Σύμ.: Ἡ λύρα Ἀντιονεῖω Ρόδ. Ἀντιονεῖω ἡ φωνή του σὰν καμπάνα αὐτόθ. Ἀντιονεῖω σὰν πεντόλιρον Κάλυμν. Ἡ καβάνια Ἀντιονεῖω Σύμ. Ἡ καμπάνα ἀντιονεῖω Κάρπ. Ἡ φωνή σου πῶς Ἀντιονεῖω! Σύμ. || Φρ. Ἐδιδονῆσαν τ' ἀφτιά μου (ἐπὶ παραδόξῳ ἢ ἐκπληκτικῷ ἀκούσματι) Σύμ. Συνών. ἀντιηχῶ 2, ἀντιβρονονῶ 1, ἀντιλαλῶ,

